Bind (2)

ఈ వారం కథ

వొక మొగుడూ పెళ్ళాం. వాళ్ళకో కూతురు.
మళ్ళీ వొక కూతురు.
మళ్ళీ వొక కూతురు
మళ్ళీ వొక కూతురు
యెంతమంది?
నలుగురు.
మళ్ళీ యిద్దరు కూతుళ్ళు.

మళ్ళీ ఆడపిల్లను కన్నావో దాన్నీ, నిన్నూ తెగనరుకుతానని పెళ్ళాన్ని యేడో కాన్పుకి పుట్టింటికి పంపించాడు మొగుడు. మళ్ళీ సిగ్గుబిళ్ళతో యే ఆడముండా యీ యింటిగడప తొక్కడానికి లేదని తెగేసి చెప్పింది అత్తగారు.

ఆరుగురు ఆడకూతుళ్ళ తల్లి యేడుస్తూ యేడో కాన్పుకి పుట్టింటికి చేరింది. కన్నవాళ్ళు కూతుర్ని అక్కున చేర్చుకున్నారు. కానున్నది కాకమానదు కదా అని వోదార్చారు. అయినా కానున్నదాన్ని కాకుండా చెయ్యడానికి వుపాయాలు వెతుకుతూ కూతురికి మందూ మాకూ తినిపించారు. దేవుడి చుట్టూ దెయ్యం చుట్టూ తిరిగించారు. యింతలో నెప్పులు రానే వొచ్చాయి. కీడెంచి మేలెంచాలి. యెందుకైనా మంచిది. మంత్రసానివొద్దు. మూడోకంటికి తెలియొద్దు. కన్నవాళ్ళే కూతురి కాన్పు చేశారు.
కీడే జరిగింది.
మందూ లేదు మాకూ లేదు
దేవుడు లేదు దెయ్యం లేదు
మళ్ళీ కూతురే పుట్టింది.

సుఖప్రసవం. బొడ్డు కొరికి బిడ్డనెత్తుకున్న కన్నవాళ్ళు లక్కతో లింగంచేసి బిడ్డ మొలదగ్గర దాచి కొడుకుపుట్టాడని ఆర్భాటం చేశారు. కూతురి కాపరం నిలబెట్టారు అప్పటికి.

అత్తింటివాళ్ళ ఆనందానికి అంతులేదు. యెర్రనీళ్ళతో దిష్టితీసి కోడల్ని నెత్తినబెట్టుకున్నారు. యిక కోడలు కిందకి దిగలేదు. అబ్బరాన పుట్టిన కొడుకుని అత్తకుగానీ, ఆడబిడ్డలకుగానీ, మొగుడికిగానీ యెత్తుకోడానికి కూడా యివ్వలేదు. యెత్తుకోనీకపోయినా వుపస్తు దగ్గర యెత్తుచూసి వాళ్ళు మురిసిపోయారు. అత్తగారు వంటపనీ, ఆడబిడ్డలు యింటిపనీ యెత్తుకున్నారు. మొగుడు ఆ రోజల్లా తలనిగిడ్చి నడిచి చిన్నసాని దగ్గర మీసం యెత్తుకున్నాడు.

యేడోకాన్పులో కొడుకుని కని కరణంగారి కోడలికి కళ్ళు నెత్తికెక్కిపోయాయని వూరంతా ఆగుబ్బుగా చెప్పకున్నారు.
పేరు చిన్నిక్రిష్ణుడంట.
ఆ తల్లి చిన్నిక్రిష్ణుడిని గడియ వొదలదు
వొకరికి కంటి నిండా చూపించదు
చేతినిండా అందించదు
ముద్దుగార మూచూడనీదు
బిడ్డ వొంటిమీద వొకరి చేత్తో చెంబెడు నీళ్ళు పోయనీదు.

ఆ బిడ్డ నెయ్యిగారిన మూలితే గాని పియ్యిగారిన వొంటిని చూసినవాళ్ళు లేరు. యెంతమంది కనలేదు. యెంతమంది పెంచలేదు. కాని యీ మురిపెం యెక్కడా చూడలేదు.

పట్టుపరుపుమీద చిన్నిక్రిష్ణుడిని అపురూపంగా హత్తుకుని పడుకున్న ఆ తల్లి చీమ చిటుక్కుమన్నా చివ్వున లేచేది. యెప్పుడు నిద్రపోయేదో యేమో కోడికి కూడా తెలీదు.

చిన్నిక్రిష్ణుడు మూడోయేట పడ్డాడు. పట్టుదట్టీ సందెతాయెతలు పిరిమువ్వగజ్జెల మధ్య లక్కలింగం రాసికం పసిగట్టాడు. తోటిపిల్లలతో తనను చేరనివ్వకపోవడం సరే అసలు అయ్యను దగ్గరికే రానివ్వదు లక్కలింగం దొరికిపోతుందని, పొయ్యి దగ్గరికి అసలు పోనివ్వదు లక్కలింగం కరిగిపోతుందని.

యికనేమి! లింగాన్ని అడ్డంపెట్టుకుని అడ్డమైన అవస్తలు పెట్టేవాడు తల్లిని. యెప్పుడైనా ఆ తల్లి సముదాయించి మాయవుచ్చబోయిందా – అయ్యకు చెప్పేదా పొయ్యెక్కేదా అనేవాడు చిన్నిక్రిష్ణుడు. అంతే యీ దశాక్షరి తల్లి చెవిలో వూదిన మరుక్షణం చిన్నిక్రిష్ణుడు కోరింది కోరినట్టు జరిగిపోయేది. యీ మంత్రం వినీవినగానే తల్లికి ముచ్చమటలుపోసేవి. గజగజ వొణికిపోయేది.

యీ విధంగా మన చిన్నిక్రిష్ణుడు మగమహారాజుగా దినదినప్రవర్ధమానంగా పెరుగుతున్నాడు.

సరే చిన్నిక్రిష్ణుడి ఆరుగురు అక్కల సంగతి? ఆ, వాళ్ళకు తమ్ముడు పుట్టిన ఆనందం యేమీ లేదు. నిజానికి వాళ్ళు యీ మధ్య మరీ పరాయి మనుషులైపోయారు. వాళ్ళ ఆలనాపాలనా చూడాల్సిన కన్నతల్లి వాళ్ళ కళ్ళముందే అందనంత దూరంగా వుండిపోయింది. వాళ్ళను వాళ్ళే పెంచుకుంటున్నారు.
చిన్నపిల్లకు పెద్దపిల్లే తల్లి.
వీళ్ళపని – యిల్లు వూడ్చడం, అంట్లు తోమడం, వంట చెయ్యడం, బట్టలుతకడం బండెడు చాకిరీ.
యిలా వుండగా పెళ్ళి వయసు వచ్చింది.
పెద్దకూతురికి పెళ్ళయింది
రెండోకూతురికి పెళ్ళయింది
మూడోకూతురికి పెళ్ళయింది
నాలుగోకూతురికి పెళ్ళయింది
అయిదోకూతురికి పెళ్ళయింది.
ఆరోకూతురికి పెళ్ళయింది
యిప్పుడు చిన్నిక్రిష్ణుడి వొంతు.
పరీక్షా సమయం వొచ్చేసింది.

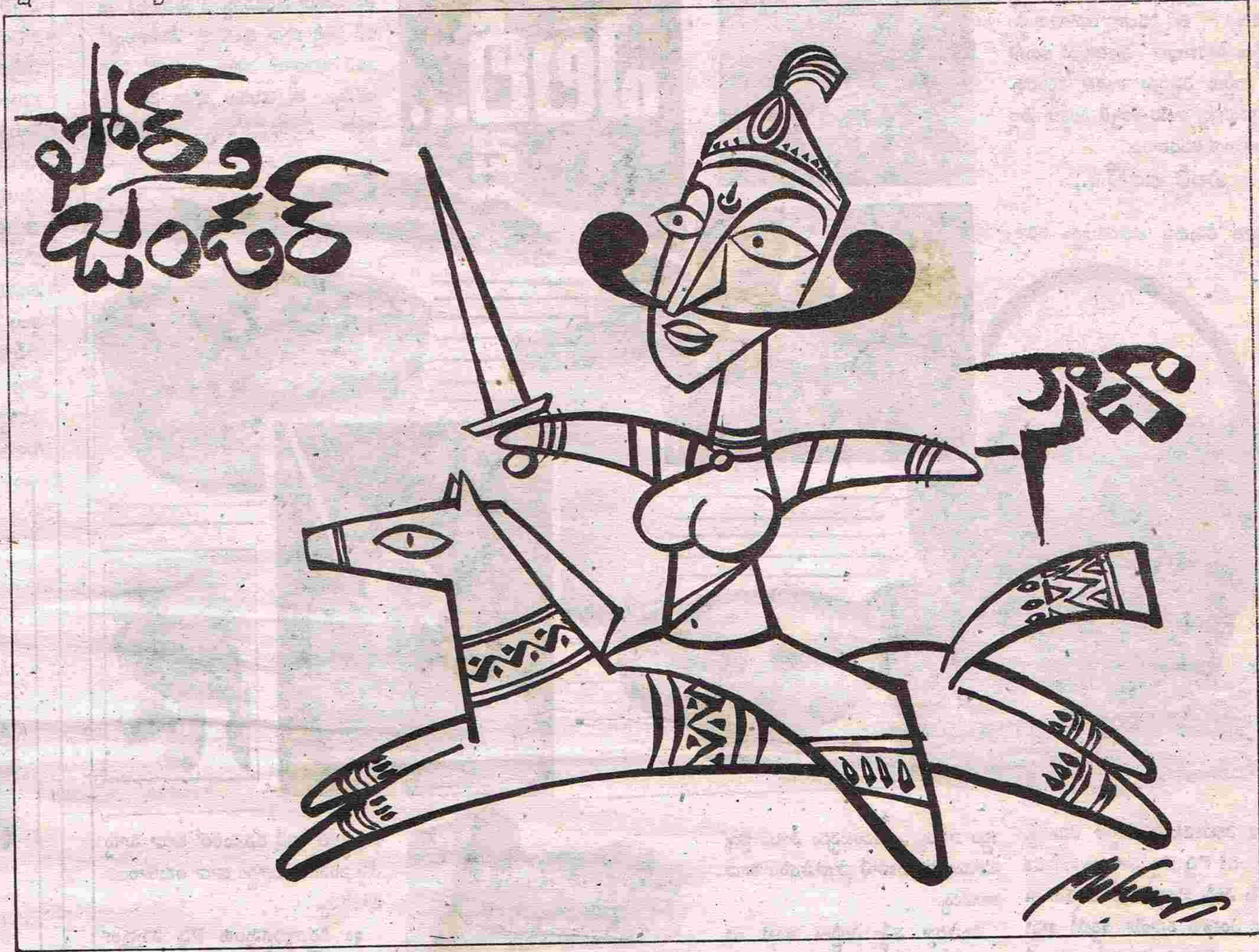

వొకరాత్రి చిన్నిక్రిష్ణుడూ తల్లీ యిట్లా మాట్లాడుకున్నారు.

తల్లి: నాయనా. కదుపుచించుకుంటే కాళ్ళమీద పడుతుంది. పద్నాలుగేళ్ళు నా వొంటికి భద్రం లేకుండా నా కంటికి నిద్ర లేకుండా నిన్ను సాకాను. నీకు యుక్తవయసు వొచ్చింది. యే వయసుకి ఆ ముచ్చట. నీకు పెద్దలు పెళ్ళి ప్రయత్నాలు చేస్తున్నారు. యింక మన రాసికం దాగదు. లక్కలింగాన్ని తీసెయ్. ఆడపిల్లగా బయటపడు. నేనూ, మీ నాయనా ముసిలివాళ్ళం అయిపోయాం. యీ గుట్టు యిప్పుడు రట్టు అయినంతమాత్రాన నా కాపరానికి వొచ్చే ముప్పేం లేదు. యింక లోకమంటావా. అది నాలుగురోజులు కూసి మరిచిపోతుంది. నీది నిండు బతుకు.

యీ మాటలు వినగానే చిన్నిక్రిష్ణుడి కాళ్ళకింద నేల తొలగిపోయినట్టయింది. తల్లిని చూసి భయపడిపోయాడు.

తల్లి మూగగా యేడ్చింది. కన్నీళ్ళూ రోదనా లేకుండా.

చిన్నిక్రిష్ణుడు: (పెదవులు వొణుకుతున్నాయి) అమ్మా. లోకనింద గురించి నేను భయపడడం లేదు. నిన్ను చూస్తుంటేనే మొదటిసారిగా భయం కలుగుతోంది. నీ కాపరం గురించే స్వార్థచింతన చేశావు తప్ప నీ బిడ్డ గురించి వొక్క క్షణమైనా తలిచావా అని కూడా, నేను నిన్ను అనడంలేదు. నేను కళ్ళు తెరిచినప్పటి నుంచీ నాకు తెలిసింది యీ రూపమే. యిదే నేను. తర్వాత యేం జరుగుతుందో కూడా ఆలోచించకుండా నన్ను వొకరకంగా ఆత్మహత్య చేసుకోమంటున్నావు. అది సాధ్యమా. యింత కత జరిగింతర్వాత కట్టుకున్నవాడు నన్ను వొక కట్టైన కాలనిస్తాడా? అయినా యీ మగరాయుణ్ణి కట్టుకుని నగుబాట్లు పాలుగావడానికి నీకు దొరికే అల్లుడెవరమ్మా.

యీ మాటలకి తల్లి కంటి నుంచి పెద్ద కన్నీటి చుక్క జారి పడింది. అంత పెద్ద కన్నీటిచుక్క చాలా అరుదు. తల్లి కూలబడిపోయింది.

చిన్నిక్రిష్ణుడు: అమ్మా నన్ను నువ్వు యీ రూపంలో మగమహారాజుగా పెంచినావు. యిప్పుడు యింకొక రూపంలో వొకరి చరణదాసిగా వుండమంటున్నావు. అది సాధ్యమయ్యేపనేనా. నువ్వు తల్లీ తండ్రీ లేనిదానివి. యింక యీ రహస్యం తెలిసినవాళ్ళం మనిద్దరమే. ఆడవాళ్ళ సుఖదుక్కాల గురించి నీకన్నా నాకు యెక్కువ తెలుసునని వొప్పకో. నీరసమైన దినచర్యను పారవశ్యం చేసే చమత్కారం చూపిస్తాను. యధావిధిగా నా పెళ్ళి జరిగిపోనీ. నువ్వు భయపడేదేమీ జరగదు. మామూలుగా వుండు అన్నాడు.

పెళ్ళి జరిగింది.
తొలి రాత్రి గడిచింది.
మలిరాత్రి గడిచింది.
యెన్నో రాత్రులు గడిచాయి.

యింత చక్కని జంట లేదన్నారు. చిలకాగోరింకలన్నారు. బండికి రెండు చక్రాలన్నారు.

కోడలుగాని కోడలిని చూసి ఆ అత్తగాని అత్తకి వొక చెంప కన్నీరు వొక చెంప పన్నీరు.

అయిదేళ్ళు గడిచాయి. చిన్నిక్రిష్ణుడు తల్లిదండ్రుల దగ్గరికొచ్చి పుత్రసంతానం కోసం కాశీయాత్ర వెళుతున్నాం అని చెప్పాడు. తల్లి నర్మగర్భంగా చూసి నవ్వింది. చిన్నిక్రిష్ణుడి మొహంలోనూ అదే నవ్వు. పాపం తండ్రి లోకులలో వొకడు.

నెల తర్వాత చిన్నిక్రిష్ణయ్య దంపతులు తిరిగొచ్చారు.

నెలలునిండి భార్య మగబిడ్డను కన్నది.

వొకరాత్రి బిడ్డకు తన రొమ్ము అందించి ఆనందిస్తున్న చిన్నిక్రిష్ణయ్యతో భార్య యేమే క్రిష్ణా నువ్వూ కనొచ్చుగదా అంది.

చిన్నిక్రిష్ణయ్య: ఎందుకోగాని నీలాగా నాకు తల్లిని అవ్వాలని తహతహ కలగడంలేదే. నేను యిట్లా పెరగడం వల్లనా? కానీ వొక జీవిని కనే వొళ్ళంది గదా అది యెట్లా వుంటుందోనని మాత్రం మహా యిదిగా వుంది.

భార్య: యీ ఆడవాళ్ళు ఆ మగాళ్ళతో యెట్లా పడుకుంటారోగాని నాకైతే కంపరం పుట్టిందనుకో. తల్లిని కావడానికి తప్పనిసరై కళ్ళు మూసుకున్నానంతే కాశిలో.

వారసత్వం వాసన నిలిస్తే చాలా. గర్భం దాల్చాలని పురుషులకి వుండదు కాబోలు అనుకున్నారు యిద్దరూ.

యిద్దరి ఆలన్నాపాలనలో కొడుకు పెరిగి పెద్దవాడయ్యాడు. అతడు కూడా వివాహితుడై బిడ్డలను కన్నాడు.

యిట్లా యీ భార్యాభర్తల దాంపత్యం యెనభైయేళ్ళు సాగింది. వంశపారంపర్యంగా కౌలు భూముల నుంచి దిగే ధాన్యపురాశులు వాళ్ళ జీవితాన్ని సుఖమయం చేశాయి.

తనమానాన తాను మౌనిగా బతికిన చిన్నిక్రిష్ణయ్య సహస్ర చంద్ర దర్శనంచేసి యెనభైమూడేళ్ళు దాటిన మూడు నెలలకు భార్య వొడిలో కన్నుమూశాడు.

పాడెమీద చిన్నిక్రిష్ణయ్య శవం వెంట వూరు వూరంతా కదిలివొచ్చింది. వూరి బయట శవాన్ని చితిమీద పెట్టి గుడ్డలు తీసేశారు.

అంతే. కొరివి పట్టుకుని పక్కనే ఎలబడ్డ అరవైయేళ్ళ కొడుకు అమాంతం ఆ కళేబరం మీద పడ్డాడు.

యిద్దరు ముగ్గురు వోదార్చి లాగబోతుంటే ఆయన అడావిడిగా చితిలోంచి చేతికిదొరికిన కర్రల్ని లాగి శవం కాళ్ళమధ్య వేసి కొరివి పెట్టాడు. తాను చూసిన నమ్మలేని దృశ్యం ఆమ్మని లేచిన మంటల్లో కరిగిపోతుంటే నోరు తెరుచుకుని మాటాపలుకూ లేకుండా చూస్తుండిపోయాడు కొడుకు. తనకు కనపడిన లక్క లింగం యిప్పుడు లేదు.

తను చూసింది కలా నిజమా! తాను కొరివిపెట్టింది తల్లికా తండ్రికా?

వొక్కసారిగా అతను శ్మశానం అదిరిపోయేటట్టు యింటికి పరిగెడుతుంటే జనానికేం అర్థంగాలా.

అరుస్తూ వొచ్చిన కొడుకు వెర్రిచూపు చూడగానే నిస్తేజంగా నేలమీద పడివున్న ఆ ముసలి తల్లికి వొక్కసారి వొళ్ళు జలదరించింది. శీతలం కమ్మేసింది. ఆమె యెవరు? నా తండ్రా? అని తల్లిని కదిపిన కొడుకు చేతికి వొట్టి కట్టె తగిలింది. ఆమె ప్రాణం అప్పుడే పోయింది.

పుణ్యదంపతులు వొకేరోజు కన్నుమూశారు అని వూరూ వాడా చెప్పకుంది.

అదేరోజు అదే చితిపై తల్లికి కొరివి పెట్టాడు కొడుకు.

ఆ మరుసటిరోజు శుచిగా స్నానం చేశాడు. వాసెనగట్టిన కుండ తీసుకున్నాడు. శ్మశానానికి వెళ్ళాడు. చితాభస్మం మధ్య అస్థికలను వెతుకుతుంటే చిన్న లక్కబిళ్ళ అతని చేతికి తగిలింది. సీలు వేసిన ముద్ర మాదిరిగా.

అతని గురించి మనకు ఇంకేమీ తెలీదు. ఇక్కడితో కథ అయిపోయినట్టే.

మగమహారాజును చరణదాసిగానూ చరణదాసిని మగమహారాజుగానూ మార్చివేయగల మహిమ ఒక లక్కతో చేసిన లింగానికి వుంటుందా? శరీర ధర్మాలను ఆమరణాంతం లోకానికి దాచడం సాధ్యమవుతుందా?

యెంత హింస!
అది చెప్పడం నా వల్ల కాదు

ఈ కథ జరిగిందా అసలు? ఆధునికులకు కల్పితంగా కనబడే ఈ కథకు ఆనవాళ్ళుగా ఇప్పుడు రెండు సామెతలు మాత్రం మిగిలివున్నాయి.

మావైపు వొస్తే మీరు వినొచ్చు.
నికార్సా నాలుగోరకమా అంటారు.
– అయ్యకు చెప్పేదా? పొయ్యెక్కేదా? అంటే యెట్ల? అంటారు.

1